

amint a messzilátójával felfegyverkezve egészen komolyan nekifeküdt, hogy hajtóvadászatot rendezzen utánam az égen át, mivel nem érzett meg engem nyomorult kis szívében? Szívből nevetnék, kedves fiam, ha nem látnék embereket, akik jó arcot vágnak az ilyesféle együgyűségekhez. Emlékszem még jól rá, mikor valamennyiőjüket szent félelemben tartottam, s a szelek, a mennydörgés és földrengés hangján beszéltem hozzájuk. Most már feltalálták a villámhárítót, érted? és nem félek tőlem többé; megmagyarázták a szél, az eső s minden más jelenség okát, s most már nem fordulnak Hozzám, hogy valamit kegyelemből elnyerjenek. Bizony, bizony, el kell határoznom magamat, hogy elhagyjam a várost és ezután csak a falun legyek Örökkévaló Isten; ott él még, nem mondok sokat, de néhány paraszti lélek, akiknek nem rezdül meg egy levél sem, ha én nem akarom, s még mindig Én teremtem a felhős és derült időt. Gyerünk, induljunk, fiam. Látom te is nagyon rosszul érzed itt magadat. Menjünk vidékre az istenfélő dolgos nép közé.

E szavakra, érezte Aurél úr, amint a szíve összeszorul. A falu! Az ő álma! Máris mintha ott lenne; szívta balsamos levegőjét... — amikor érzi ám, hogy rázzák és szemét kinyitva, kábultan maga előtt látja az Örökkévaló Atyát, élön és rálehelve, miközben újra meg újra mondja: Menjünk, menjünk...

— Nodehát, ha ez... — dadogta Aurél úr tágranyitott szemmel, megrémülve az álm valóságától.

Az öreg sekrestyés megrázta a kulcsokat:

— Gyerünk! Zárjuk a templomot.

Fordította: Füsi József.

BEETHOVEN ÚJRA

*Beethoven! bánt a kusza zaj, a vad hang
mint hajdan versemben füled idézem,
süket füledet, mely hallott merészen
hallatlant, hőst, felülmulhatatlant.*

*Körül város, buta népek zsvajjal,
Ő szabadíts meg e sok betörőtől,
ki mind a kincsemből szemetet öröl.
Tedd, hogy fülem zúgásuk meg se hallja.*

*Te boldog voltál. Csak saját zenédet
hallottad, csak az volt neked az élet
amit dúsgazdag lelked megteremtett.*

*S ezért sajnál az ember. Ugy-e furcsa
Ő hős! Add, hogy lelkem tőled tanulja
kizárni mind, mi künnről zeng, a szennyet.*

Marconnay Tibor.